

De “Miepen” van de Hema.

Toen ik een jaar of acht was mocht ik met mijn moeder en buurvrouw mee naar de stad. Het werd me een dag te voren verteld en het zorgde voor grote opwinding. Naar de stad en dan ook nog met de bus, wat een godsgeschenk was dit voor mijn kinderziel.

Omdat we altijd met de fiets overal naar toegingen, als dat een keertje gebeurde, was het vaak niet prettig zitten achter op zo'n harde bagagedrager.

Na een kwartiertje gingen je benen er van slapen en als je dan aangekomen was en je werd op de grond getild gebeurde het vaak dat je zo omviel. Maar nu gingen we met de bus helemaal naar Nijmegen.

Op de dag van vertrek merkte ik dat niet alleen ik gespannen was, maar ook mijn moeder en de buurvrouw. Deze kwam al vroeg in de morgen vragen hoe laat de bus kwam en hoe laat ze dan klaar moest staan.

Even later kwam ze ook nog eens terug omdat ze wou weten of mijn moeder een bloot kleed aandeed of gewoon met mouwen.

Eindelijk was het zover en stonden wij een kwartier te vroeg bij de bushalte.

Omdat het begon te regenen kreeg ik een eigen gebreid (zelfgebreid) mutsje van diverse kleuren wol op, met een grote knoop onder mijn kin.

Eigenlijk was dit niet naar mijn zin, maar moeders wil was toen nog wet. In Nijmegen aangekomen nam mijn moeder het voortouw en zij besliste welke winkels we in gingen. Er werd uren kleding gepast en weer terug gehangen, omdat ze vonden dat het niet paste bij de schoenen of de winterjas. Ik denk nu dat de enige reden was dat ze het te duur vonden.

Mijn lange wachten werd uiteindelijk beloond. Ik mocht een muntje doen in het apenspel bij V & D. Met grote ogen heb ik staan genieten bij dit wonderbaarlijk muziekspel en snapte maar niet hoe dat nou werkte. Na het gooien van het muntje in het apparaat begonnen de apen naar hartenlust op hun trommeltjes en tamboerijntjes te rammen. En ze bewogen er ook nog bij. Wat een jolijt!

Toen we uit gewinkeld waren en op de terugweg naar het station, stelde de buurvrouw voor om bij de Hema nog een halve warme worst te nemen.

Mijn moeder reageerde fel op die vraag en zei: “oké, maar dan moet ie wel warmer zijn dan de vorige keer”. Bij de Hema aangekomen stonden er verscheidene mensen voor het buffet te wachten. De verkoopsters hadden schijnbaar hun dag niet, want ze waren niet echt vriendelijk. Toen mijn moeder aan de beurt was bestelde, ze overmand door de zenuwen, twee hele halve warme rookworsten. De verkoopster die mij al meewarig aan had staan kijken, wat mij een minder prettig gevoel gaf, snauwde tegen mijn moeder: “mens wat wil je nu, een hele halve of een halve hele rookworst?”

Hiervan schrok mijn moeder zo, dat ze mij vast greep en de winkel uitholde met de buurvrouw op haar hielen, onderwijl roepend: “barst met je worst”.

Buiten aangekomen kwam ze weer een beetje tot rust en verklaarde nooit meer één voet in de Hema te zetten.

Dit heb ik toen overgenomen en heb deze winkel jarenlang gemeden omdat in mijn gedachten alle verkoopsters van de Hema "Miepen" waren.

Ik moet bekennen dat ik mijn mening heb moeten bijstellen toen ik er eenmaal binnen was geweest.

Nu ga ik zelfs zonder schroom naar deze winkel.

Theo Dinnissen